

9 april 2023

God bevrijdt zijn volk door de zee

Exodus 14

Thema: God opent voorgoed de toekomst

Doel

De kinderen laten zien, dat we in de weg over de bodem van de Schelfzee de toekomst van Israël zien: vrij van slavernij. Zo zien wij in het open graf van Jezus onze toekomst: God verlost ons van de onderdrukking en geeft ons eeuwig leven.

Toelichting

Zolang de farao nog leeft, is er een kans dat hij Israël weer in zijn greep krijgt. Het gevecht is gewonnen, maar de oorlog nog niet. De vrijheid is kwetsbaar. Dat blijkt bij de Schelfzee. Het lijkt alsnog mis te gaan. Maar dankzij de weg die de HEER zelf baant, is de toekomst zeker gesteld en de farao definitief uitgeschakeld. Op weg naar vrede en rust. Wij vieren Pasen. We geloven dat aan het kruis de satan is verslagen: Jezus is tot het einde gehoorzaam geweest. Maar de definitieve klap volgt, als Jezus opstaat uit het graf. Een ongedachte weg: door de dood naar het nieuwe leven. Gods Koninkrijk zal komen. Het is nog een hele tocht daarheen, maar vast staat: 'Door een nacht, hoe zwart, hoe dicht, voert Hij ons in 't eeuwig licht' (Gezang 445:3)

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Verlost uit de slavernij

Richtlijnen: Vertel aan de jongste kinderen dat God overwint. Het volk Israël mag wegtrekken, maar farao bedenkt zich. Hij doet een uiterste poging Israël te achterhalen. Het lijkt alsnog mis te gaan. De Israëlieten kunnen geen kant uit. God zegt: Er is één weg: door de zee; kijk maar. Dan gebeurt het ongelofelijke: Gods volk komt veilig aan de overkant en farao verdrinkt met zijn leger. Nu kan het niet meer mis gaan.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Het is feest: Gods volk is vrij

Richtlijnen: Probeer nadruk te leggen op het feit dat door de dood van farao de vrijheid definitief is. Niet de toekomst van Egypte lijkt voorbij, maar die van Israël. Als je alleen de aardse mogelijkheden ziet, is dat ook zo. Geen schijn van kans. Dan zegt de HEER, dat er één weg is: de weg van het wonder, de weg door de zee. Het onmogelijke wordt waar en zo sneuvelt de macht van Egypte. Leg daarna de verbinding richting Pasen. Betrek hierbij het extra bijbelgedeelte. Gods tegenstander, de duivel, is verslagen. Maar Jezus is in het graf en zijn discipelen zien het niet meer zitten. Hun toekomst lijkt voorbij. Dan wijst God hen de weg van het wonder: Jezus is niet in het graf, Hij leeft. De weg van de dood blijkt de weg naar het leven. En zo vindt de satan zijn definitieve ondergang. We mogen juichen over Gods overwinning.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Door de Schelfzee op weg naar huis

Probeer nadruk te leggen op het feit dat door de dood van farao de vrijheid definitief is. Niet de toekomst van Egypte lijkt voorbij, maar die van Israël. Als je alleen de aardse mogelijkheden ziet, is dat ook zo. Geen schijn van kans. Dan zegt de HEER, dat er één weg is: de weg van het wonder, de weg door de zee. Het onmogelijke wordt waar en zo sneuvelt de macht van Egypte. Leg daarna de verbinding richting Pasen. Betrek hierbij het extra bijbelgedeelte. Gods tegenstander, de duivel, is verslagen. Maar Jezus is in het graf en zijn discipelen zien het niet meer zitten. Hun toekomst lijkt voorbij. Dan wijst God hen de weg van het wonder: Jezus is niet in het graf, Hij leeft. De weg van de dood blijkt de weg naar het leven. En zo vindt de satan zijn definitieve ondergang. We mogen juichen over Gods overwinning. De Schelfzee is de weg naar ons eeuwig thuis: leven met de Opgestane Heer.

Extra bijbelgedeelte: Lucas 24:1-8

(Vrouwen staan voor het graf van Jezus. Ze leven met hun gedachten nog op de vrijdag ervoor, de sterfdag van hun Meester. Ze schrikken van een leeg graf. Pas wanneer God Zijn hand uitsteekt en de weg wijst zien ze de realiteit. De dood dreigt niet meer, het leven wenkt. De machten van de hel zijn verslagen en God is overwinnaar. Zijn kinderen mogen op weg naar het beloofde land van vrede en rust)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Algemene inleiding bijbelgedeelte

De Israëlieten gaan opgelucht en enthousiast op pad, bevrijd van de slavernij in Egypte. Maar opnieuw laat God zien dat vertrouwen in je Schepper en Bevrijder het belangrijkste fundament is van je geloof en je bestaan als volk van God. Hij stuurt hen bewust een doodlopende weg in, zodat de farao denkt dat ze de weg kwijt zijn. De farao grijpt deze kans aan om zijn gratis arbeiders terug te veroveren. Hij gaat ze met zijn leger achterna. Kunnen ze dan nog steeds het vertrouwen opwekken dat God almachtig is en hen opnieuw zal bevrijden? Nee, het hele vertrouwen van de Israëlieten zakt als een kaartenhuis in elkaar. Ze zien al ellendige straffen, wraakacties van de farao en nog een zwaardere slavernij tegemoet. Mozes wel. Hij heeft in zijn leven door vallen en opstaan en door Godservaringen geleerd onvoorwaardelijk te kunnen vertrouwen op zijn God. God gebruikt de wolk om de weg voor de farao te verduisteren de vuurkolom om de weg voor de Israëlieten te verlichten. Zo krijgen de Israëlieten de tijd en het zicht krijgen om de Schelfzee, die God door middel van Mozes voor hen opent, door te trekken. Het Egyptische leger probeert in de duisternis van Gods wolk uiteindelijk alsnog het volk achterna te gaan. Maar in de duisternis en de modderige zee zaait God onder hen paniek. De orde van het leger verdwijnt als sneeuw voor de zon. Mozes moet met zijn staf ervoor zorgen dat het water zich stort over het Egyptische leger. Het leger dat zelf dood en verderf wilde zaaien wordt begraven onder de kolkende zee door het bevel van de God van het leven, van de Schepper van hemel en aarde. De zee luistert naar zijn Schepper niet naar de farao, de ontroonde die zichzelf tot godheid had uitgeroepen. Opnieuw laat God ook aan zijn volk zien dat met Hem absoluut niet te spotten valt en dat Hij ons vertrouwen meer dan honderd procent waard is.

Toen Jezus in Getsemane was, zweette Hij bloeddruppels, omdat Hij doodsbang was voor wat komen zou: het doodvonnis. God had zelfs zijn enige Zoon in een doodlopende straat gezet. Jezus' geloofsvertrouwen werd hier tot het uiterste op de proef gesteld, nog erger dan in de verzoeking in de woestijn. Iedereen had Hem verlaten, zijn volksgenoten, zijn leerlingen, zelfs zijn trouwe Vader liet niet meer van zich horen. Maar Jezus hield ondanks alles rotsvast aan zijn geloof en zijn taak op aard vast. Daarmee heeft Hij ons van onze zondenlast gered en de deur naar de Vader, naar de koninkrijk maaltijd voor ons opengezet.

Vers-voor-vers beschrijving

Vs.1-5 God stuurt Israël een doodlopende weg in. God laat zijn majesteit nogmaals zien aan de farao en zijn volk.

Vs. 5. <https://www.christipedia.nl/wiki/Pi-Hachiroth>

Vs. 9v Waarschijnlijk was Raämses II de farao die tijdens de uittocht van het volk Israël uit Egypte regeerde.

https://nl.wikipedia.org/wiki/Ramses_II

vs. 11vv Maar in deze doodlopende, benauwende situatie toont het volk Israël totaal geen vertrouwen meer.

Vs. 15vv Mozes moet het goede voorbeeld geven in vertrouwen en leiderschap en daarmee laten zien dat God wel degelijk almachtig en volledig te vertrouwen is.

Vs. 19vv God laat zien dat Hij zijn licht over zijn volk laat schijnen en de Israëlieten redt van zijn vijanden. Dat de Egyptenaren ondanks hun poeha met hun grote leger niks in te brengen tegen de God van Israël.

Vs. 30v Hierdoor krijgen de Israëlieten en weer volop vertrouwen in God, maar ook in zijn dienaar Mozes. Dit is voor hen ook het bewijs dat ze het leiderschap aan Mozes kunnen toevertrouwen. Hiermee heeft God het leiderschap van Mozes bevestigd.

Twee vragen bij het bijbelgedeelte

- Noem eens andere voorbeelden uit de Bijbel dat God wel ingrijpt, maar pas op een moment dat de situatie totaal verloren lijkt.
- Heb je dat ook weleens ervaren in je eigen leven of over horen vertellen door iemand anders? Waarom zou God dat doen? Waarom zou God niet altijd direct helpen als we om hulp vragen?
- Het gebeurt ook regelmatig dat je God vraagt om hulp, maar dat Hij je misschien wel hoort, maar niet verhoort. Dat doet pijn. We kunnen vaak niet begrijpen waarom Hij dan niet ons gebed verhoort. Hoe ga je dan met deze teleurstelling om?
- Heb je ervaringen dat God toch van je houdt en naar je luistert, ook al heb je niet het gevoel gehad dat Hij je gebed direct verhoord heeft?

Auteur: AS

Liederen

Psalm 118: 1, 2, 8, 9, 10

Lied 655	(=Gezang 225 LvdK)
Lied 642	(=Gezang 218 LvdK)
De Heer is waarlijk opgestaan	Hemelhoog 170
Hij leeft	Hemelhoog 182
Weet je dat de lente komt?	Hemelhoog 207
Een steen op het graf	Op Toonhoogte 428
Klap in je handen van blijdschap	Op Toonhoogte 432
Vertel het aan de mensen	Hemelhoog 691
Jezus is	Hemelhoog 348
Majesteit	Hemelhoog 217
De Hemel juicht	Hemelhoog 212

Auteur: PZ

Verlost uit de slavernij

Inleiding

Praat met de kinderen kort over: wat doe je als je iets niet durft, maar wel wilt doen?

Bijvoorbeeld: Voor het eerst gaan spelen bij een vriendje of vriendinnetje waar je nog nooit eerder bent geweest.

Wat doe je als je dat heel spannend vindt en eigenlijk niet durft?

Of als je van de gym juf de koprol moet maken. Je vindt dat misschien heel spannend, wat doe je dan?

In het Bijbelverhaal van vandaag moeten de Israëlieten ook iets doen wat ze heel spannend vinden. Luister maar naar wat zij doen wanneer het heel spannend wordt.

Bijbelverhaal

Daar gaan de Israëlieten, in een lange optocht. De Here God wijst hun de weg. Als de Israëlieten drie dagen onderweg zijn, zegt de Here God tegen Mozes: 'Mozes, zet jullie tenten op vlak bij de zee. De farao zal denken dat jullie de weg kwijt zijn geraakt. Hij zal denken dat jullie de woestijn niet meer uit kunnen komen. Maar Mozes wees niet bang! Ik zal voor jullie zorgen. Ik zal aan de Farao laten zien dat ik de enige God ben. Ik zorg voor mijn volk'. Mozes vertelt dit aan het volk. De Israëlieten luisteren. Ze doen wat de Here God zegt. Ze zetten hun tenten op bij de zee. Daar rusten ze uit.

Terwijl de Israëlieten voor hun tenten zitten horen ze geschreeuw. Geschreeuw van mannen. Lawaai van paarden en wagens. Wie komen daar nou aan?

Het is de farao! Op zijn mooie wagen, met al zijn soldaten. Wel zeshonderd wagens met paarden en soldaten. Want weet je, de farao heeft er spijt van dat hij de Israëlieten heeft laten weggaan uit Egypte! Hij wil dat ze weer terugkomen om voor hem te werken! Dat vreselijk werk wat ze moesten doen.

De Israëlieten zien de Farao met al zijn paarden en soldaten aankomen. Ze worden ontzettend bang. Voor hen ligt de zee, daar kunnen ze niet heen. Achter hen is de Farao. Daar kunnen ze nooit tegen vechten. Wat nu? De Israëlieten beginnen te schreeuwen van angst. Ze worden boos op Mozes.

'Het is allemaal jouw schuld, Mozes. Jij hebt ons hier gebracht. Straks pakt Farao ons en neemt hij ons weer mee terug naar Egypte.'

Maar Mozes zegt tegen de Israëlieten: 'Wees niet bang! De Here God zal voor ons zorgen. Let maar goed op!'

En dan spreekt de Here God tegen Mozes. Hij zegt: 'Ga naar de zee, Mozes en zwaai met je staf over het water.' Ik zal jullie licht geven en aan de andere kant bij de Egyptenaren zal ik het donker laten worden, zodat zij niets kunnen zien'.

Het is inmiddels donker geworden. Mozes loopt naar de zee. Hij zwaait met zijn staf over de golven. Nee zeg! Wat gebeurt er nu?

Het water blijft gewoon stil staan! Er komen twee muren van water. En tussen die muren is een breed pad. Mozes begint te lopen. Over het pad van de bodem van de zee. Tussen twee muren van water door!

En de Israëlieten? Wat doen zij? Durven zij ook? Ja, nu durven de Israëlieten ook. Ze lopen tussen de twee muren van water. De Here God zorgt voor één weg: één weg dwars door de zee! Wat is de Here God machtig! Hij alleen kan dat.

De hele nacht lopen ze door. En de volgende morgen komen alle Israëlieten veilig aan de overkant van de zee. De Here God zegt tegen Mozes: 'Zwaai nu weer met je staf over het water.' Dat doet Mozes. En opeens gaan de muren van water stuk. Het pad verdwijnt.

De zee stroomt weer gewoon verder.

En de farao? Waar is hij gebleven met al zijn soldaten en wagens?

De farao zag dat de Israëlieten dwars door de zee gingen.

'Er achteraan!' schreeuwde hij. 'Als zij door de zee kunnen, kunnen wij het ook!'

Maar dat gaat helemaal verkeerd. De wielen van de wagens zakken weg. De paarden worden bang. Ze raken in paniek. En de soldaten schreeuwen: 'We moeten terug, het gaat niet!'

Ze willen terugrijden, maar dan is het te laat. Mozes heeft al met zijn staf over de zee gezwaaid. Het water stroomt weer. De 'farao en zijn soldatenleger verdrinken.

De Israëlieten zien wat er gebeurt. Ze zien nu en weten dat God voor hen zorgt. Ze mogen op Hem vertrouwen. En luisteren naar wat Hij zegt. Dan kan het niet meer mis gaan.

Afsluiting

Zing eventueel het lied met elkaar: hoe kwam Mozes door de Rode Zee?

Of een Paaslied.

Auteur: RS

Het is feest: Gods volk is vrij

Inleiding

We zijn er bijna echt, bijna, maar terwijl je doortijst zie je weer een stuk weg, met daarna een bocht en je ziet nog steeds niet het huis van je opa en oma. Wat is het een eind fietsen, je dacht dat je er al bijna was, maar het is toch nog wat verder. Brr dan gaat het ook nog regenen... nou dan duurt het nog langer voor je gevoel. Komt er dan nooit een einde aan deze fietstocht?

Bijbelverhaal

Het was echt zo gegaan als Mozes het gezegd had. Zat er bloed aan de deurpost dan was er niemand overleden bij het volk. De farao had Mozes en Aaron bij zich laten komen en hij had gezegd: 'Ga weg. Verdwijnt uit ons land met je hele volk en ga de HEER vereren. Dat willen jullie toch? Ga snel, anders sterven we allemaal nog'. En God was met het volk meegegaan, overdag in een grote wolk en 's nachts in een vuur, zo wees Hij het volk de weg. Vrij! Je snapt, dat was geweldig. Weg uit het land waar ze slaaf waren geweest, weg, maar waar naartoe? Hoe nu verder? Waar start de vrijheid, waar gaan ze wonen, waar gaat God hen brengen?

God zegt tegen Mozes: 'Zeg tegen het volk dat ze terug moeten gaan, ze moeten hun tenten opzetten tussen de stad Migdol en de Schelfzee'. He? Hoe handig is dat? Dat is nog heel dicht bij Egypte. Gaat dit wel goed? God gaat verder, Hij zegt: 'De farao zal denken dat het volk verdwaald is in de woestijn en dat het daar niet meer weg kan komen. Dan zal hij ze achtervolgen. Want hij zal het nog steeds niet goedvinden dat ze uit Egypte weggegaan zijn. Daar zal Ik voor zorgen. Maar Ik zal hem en zijn hele leger verslaan. Zo zal Ik laten zien hoe machtig Ik ben. En dan zullen de Egyptenaren begrijpen dat ik de HEER ben.'

Zo gebeurt het. Nadat farao het volk Egypte uitgestuurd had, kreeg hij en kregen zijn dienaren spijt. We hadden hen niet moeten laten gaan, nu kunnen ze niet meer voor ons werken. De farao laat zijn paarden voor zijn strijdwagens zetten en roept zijn soldaten bij elkaar. Hij neemt de zeshonderd beste wagens van Egypte mee, en alle andere wagens. Op elke wagen zitten sterke soldaten. Zo gaat de farao de Israëlieten achterna. Daar zorgt de HEER voor. Bij de stad Pi-Hachiroth haalt hij hen in. Nee, wat nu? Het volk ziet de farao aankomen. Ze zien het enorme leger. Het volk wordt doodsbang en smeekt de HEER om hulp. Op Mozes worden ze boos. 'Waarom heb je ons meegenomen uit Egypte? Om hier te sterven?' Mozes zegt tegen het volk: 'Wees niet bang! Wacht maar rustig af. Vandaag zullen jullie merken hoe de HEER jullie redt. Jullie zullen die Egyptenaren nooit meer zien. En jullie hoeven zelf niets te doen, want de HEER zal voor jullie vechten.'

Redden? Ze waren toch al gered? Ze waren toch al vrij? Het volk moest leren in alles op God te vertrouwen. God wil hun laten zien dat Hij alles in zijn hand houdt. God zegt tegen Mozes: 'Zeg tegen het volk dat ze verder

moeten gaan. Pak jij je stok, houdt hem boven de zee en verdeel het water zo in tweeën. Dan kunnen de Israëlieten over droge grond door de zee lopen. Ik zal zorgen dat de Egyptenaren jullie blijven achtervolgen. Dan zal Ik laten zien hoe machtig Ik ben. De wolk van God gaat nu naar achter het volk. De wolk is zo tussen het leger van de Egyptenaren en het volk in. Aan de kant van het volk geeft de wolk licht, het volk kan zo zien waar ze heen gaan, aan de kant van de Egyptenaren is alles donker. De Egyptenaren kunnen zo het volk niet inhalen. Mozes doet precies wat God hem gezegd had en alles gebeurt zoals God het wil.

Stel je eens voor. Je was net bevrijd uit Egypte, je was met je vader en je moeder het land van de slavernij uitgegaan. Jouw volk was bevrijd. Nooit meer werken voor de Egyptenaren. De Egyptenaren hadden zelf gesmeekt of jullie weg zouden willen gaan. Hoera, feest. God heeft geholpen, jullie zijn vrij. Mozes is de leider, hij krijgt boodschappen van God. Die vertelt hij aan het volk. Zo wonderlijk allemaal. God is er ook bij, in een wolk. Maar dan opeens moet je dus je tenten neerzetten op een rare plek. Net alsof er toch iets niet klopt. Vlak voor een zee. Hoe dan? Waarom? Nou omdat God het wil. God wil nog een keer laten zien hoe Hij redt. Hoe machtig Hij is. Zodat iedereen het weet.

En dan zien jullie opeens het megagrote en sterke leger van de Egyptenaren komen. Je zit in de val. Teruggaan kan iet meer, de zee in, nou echt niet? Iedereen gaat bidden tot God en mopperen op Mozes. En wat doet Mozes, hij houdt zijn staf boven het water, er komt een pad, de zee wordt droog. Het volk, oude en jonge mensen, dieren en heel veel spullen, gaan door de zee heen. De wolk die eerst de weg wees, is nu bij het einde van de lange stoet. Het hele volk komt veilig aan de overkant. En de Egyptenaren? De farao die denkt dat hij zo machtig is? Het leger komt om in zee. Aan hun kant was het donker. Ze komen om.

Wat een indrukwekkende gebeurtenis zal dat geweest zijn. Weer is het volk vrij, weer hebben ze gezien hoe groot hun God is.

Vrij, het volk is opnieuw bevrijd. Nu kan farao echt nooit meer achter hen aankomen. Nu heeft God hun volledig zijn macht getoond. Er staat: het volk kreeg grote eerbied voor de HEER. Ze vertrouwen op hem en op zijn dienaar Mozes.

Het volk zal toch even gedacht hebben, dit gaat helemaal fout. Net als die fietstocht waar we mee gestart zijn. Maar het kwam goed! God weet wat Hij doet. Hij wil zelfs dat iedereen dit weet en gaat leren, daarom laat Hij steeds zien hoe groot en machtig Hij wel niet is. Voor het volk leek het onmogelijk om de aanval van de farao te overleven, maar God kon zelfs de zee gebruiken in zijn plan.

Vandaag is het Pasen. De geschiedenissen lijken wel wat op elkaar. De discipelen zitten namelijk vol verdriet. Jezus is gekruisigd, het lijkt erop alsof alle wegen doodlopen.

Jezus ligt in het graf. Is dit nu het einde? De duivel wil heel graag dat de discipelen dit geloven. Afgelopen, uit, denk je nu echt dat je op God kan vertrouwen? Ook nu wil de duivel ons dat heel graag wijs maken. Maar dan is daar het grote wonder, ook het graf kan God gebruiken. Juist het graf heeft een plaats in Gods plan. Jezus is niet meer in het graf, Hij leeft. Hij is opgestaan. Het leek een doodlopende weg, maar het is juist de weg naar het leven. De duivel heeft niet het laatste woord, God heeft het laatste woord. De discipelen schrikken als ze het lege graf zien. Maar God laat hun zien wat er is gebeurd. God is de overwinnaar. Hij wint van aardse machten, van de farao van Egypte en God is sterker dan de duivel. Geen macht houdt God tegen, Hij is de machtigste! Met Hem mogen we op weg naar het beloofde land van vrede en rust!

Auteur: CdG

Door de Schelfzee op weg naar huis

Een stap terug?

Het lijkt op een anticlimax uit te draaien, die hele uittocht uit Egypte. Ze hadden, gehoorzaam aan wat God vroeg het bloed van een lam aan de deurposten gesmeerd. En inderdaad: Gods doodsengel was voorbijgegaan. Hun oudste zoon en dieren waren gespaard gebleven. Door de Egyptenaren waren ze het land bijna uitgejaagd, overladen met geschenken. Ze waren vrij.

De weg naar het beloofde land hoefden ze niet te zoeken. De HEER zelf gaat voor hen uit in de wolk, die 's nachts hun pad verlicht. En Mozes is Gods woordvoerder. Dat doet hij goed; hij heeft hen toch maar vrijgepraat uit de klauwen van de farao

Vol vertrouwen hebben ze hun kamp opgeslagen bij Pi-Hachirof, tussen Migdol en de Schelfzee. Een beetje vreemde plek met opzij en voor hen bergen en aan de andere zijde de zee. Ze kunnen daar vrij eenvoudig worden aangevallen.

Mozes wist meer en dat had hun ook verteld. De HEER had hem toevertrouwd: 'De farao zal denken dat het volk verdwaald is in de woestijn en dat het daar niet meer weg kan komen. Dan zal hij ze achtervolgen. Want hij zal het nog steeds niet goedvinden dat ze uit Egypte weggegaan zijn. Daar zal ik voor zorgen. Maar ik zal hem en zijn hele leger verslaan. Zo zal ik laten zien hoe machtig ik ben. En dan zullen de Egyptenaren begrijpen dat ik de HEER ben.'

Maar wanneer de farao en zijn legers dan echt aan de horizon verschijnen is het anders. Het lijkt of ze opnieuw slaven zullen worden, want tegen zo'n overmacht kunnen ze niet op. Israël wordt doodsbang en smeekt de HEER om hulp. Mozes krijgt de volle laag, alsof hij er iets aan zouden kunnen doen 'Waarom heb je ons meegenomen uit Egypte? Om hier te sterven?'

'Wees niet bang! Wacht maar rustig af. Vandaag zullen jullie merken hoe de HEER jullie redt. Jullie zullen die Egyptenaren nooit meer zien. En jullie hoeven zelf niets te doen, want de HEER zal voor jullie vechten.' Weg uit Egypte, vrij en rijk, en nu opnieuw ellende. Zoals hun leven steeds ellende was.

Definitieve vrijheid

Dan geeft de HEER Mozes een wonderlijke opdracht: 'Zeg tegen het volk dat ze verder moeten trekken. Splijt met je staf de zee, zodat het volk over de zeebodem kan ontsnappen. Ik zal zorgen dat de Egyptenaren blijven achtervolgen, zodat ze in mijn val lopen. Dan zal ik laten zien hoe machtig ik ben.

Er gebeurt inderdaad iets vreemds. Gods wolk begeeft zich tussen het leger van de Egyptenaren en het volk in. Aan de kant van het volk geeft de wolk licht, het volk kan zo zien waar ze heen gaan, aan de kant van de Egyptenaren is alles donker. De Egyptenaren kunnen zo het volk niet aanvallen. Dat zien de Israëlieten wel, maar toch... Dan komt er een pad, de zee valt gedeeltelijk droog. Het volk, oude en jonge mensen, dieren en al hun bezittingen, gaan door de zee heen. En als het Egyptische leger

hen volgt, als het weer dag wordt, ontstaat er verwarring. De zeebodem draagt hen niet. De HEER drijft farao en zijn legers de golven in. Die dag spoelen de lichamen van de slavendrijvers en hun dictator aan op de oevers. Indrukwekkend! Nu kan farao nooit meer achter hen aankomen. Nu heeft God hun volledig zijn macht getoond. De Israëlieten hebben ontzag voor de HEER en vertrouwen hun leider Mozes volkomen.

Grote woorden?

Het hele leven van Jezus lijkt op anticlimax uit te lopen. Jezus heeft wonderen gedaan en vooral de Schriften uitgelegd. Hij heeft gewezen op zichzelf: Ik ben de Messias, door God gezonden op de wereld te bevrijden uit de macht van de zonde. Ik zal mijn Koninkrijk vestigen en jullie Koning zijn. De weg daarheen is moeilijk, die gaat via lijden en sterven, maar het leven overwint. Nu, zo is het gegaan. Gods tegenstander, de duivel, moet verslagen zijn. Maar Jezus is in zijn graf en zijn discipelen zien het niet meer zitten. Hun toekomst lijkt voorbij. Is nu alles voor niets geweest. Het lijkt wel of hun toekomst na de dood van Jezus vreselijker wordt dan de tijd daarvoor, toen Jezus bedreigd werd, maar Hij gewoon verder ging met zijn werk.

Wat Jezus zei is waar geworden, maar wat hebben ze eraan? Wat moeten ze daarmee? De moedeloosheid slaat toe.

Definitief gered

Je ziet dat ook aan de vrouwen. Zij staan op de Paasmorgen voor het graf van Jezus. Met balsem om zijn dode lichaam te gaan verzorgen. Hij moest lijden en sterven, klopt precies. Zijn leerzame en hoopvolle leven is voorbij. Aan de belofte van Jezus: en na drie dagen zal ik opstaan denken ze geen moment. De vrouwen leven met hun gedachten nog op de vrijdag ervoor, de sterfdag van hun Meester. Ze schrikken daarom van een leeg graf. Ze zien de waarde daarvan niet.

Dan wijst God hun de weg van het wonder: Jezus is niet in het graf, Hij leeft. Op die weg moeten ze verder denken, die weg moeten ze durven gaan. De weg door de dood blijkt de weg naar het eeuwige leven. Op Goede Vrijdag zijn de satan en de machten van de hel verslagen. Gods eerstgeboren Zoon is gestorven, heeft voor ons de straf van God gedragen. Wij zijn daardoor vrij van schuld, de ondergang van ons leven is afgewend.

Op Pasen vindt de satan zijn definitieve ondergang. Hij dreigde nog wel even in de moedeloze gedachten van discipelen en vrouwen, maar we mogen juichen over Gods overwinning. De drie dagen wachten brachten hen bij het leven met de Opgestane Heer. Dat was dus niet hun verdienste, hun sterke geloof.

Pas wanneer God zijn engel stuurt, zien Jezus' volgelingen de realiteit. De dood dreigt niet meer, het leven wenkt.

lees verder op de volgende bladzijde

De machten van de hel zijn verslagen en God is overwinnaar. Zijn kinderen mogen op weg naar het beloofde land van vrede en rust.

Vraag

'De Israëlieten hebben ontzag voor de HEER en vertrouwen hun leider Mozes volkomen.'

Dat was de reactie van de Israëlieten bij de Schelfzee. Hoe vertaal jij dit zinnetje naar Pasen? Je hebt Gods macht gezien en wat nu?

Auteur: DW